

Vymíráme, co s tím?

Bezdětní nebo bez dětí? Ono je třeba rozlišovat ! Jsou přirozeně bezdětní, kteří děti mít nemohou. Pak jsou bezdětní, kteří sice vlastní děti mít nemohou, ale děti si osvojí. Další je skupina homosexuálů, která děti mít může, ale samozřejmě nikoliv se svým partnerem. A potom jsou ti, kteří děti mít mohou, ale nechtějí. A to buď proto, že si chtějí užívat života a nebo proto, že mají obavy přivést dítě do tohoto rozháraného světa. Je také možné, že na rozhodnutí nemít děti má vliv nedostatek obecních bytů, nedostatek dětských lékařů, velká rozvodovost (50%), dostupnost vzdělání a podobně. Říkejme jim všem třeba úmyslně bezdětní.

Pokud národ nechce vymřít, měl by podporovat ty, kteří děti mají (alespoň 2,1 dítěte na jeden pár). To se děje například pomocí přídavků na děti. Tento přídavek však ani zdaleka nehradí rodičům náklady na dítě. Žádoucí, alespoň částečné, navýšení přídavků na děti by tedy měli; logicky, zaplatit ti, kteří nechávají národ vymřít, ačkoliv děti mít mohou.

Další skupinou, která způsobuje vymírání národa, jsou ženy, které po otěhotnění jdou bez závažného zdravotního nebo sociálního důvodu na potrat (některé to ani svému partnerovi neřeknou). Minimálně každá čtvrtá žena v ČR byla někdy na provedení potratu. Ročně se v ČR uskuteční zbytečně asi 30.000 potratů. Potratem je brán život budoucím dětem. To je v přímém rozporu s křesťanstvím i s Listinou základních práv EU – viz právo na život. Odmítnutím zbytečných potratů mohou pomoci naše ženy zastavit pomalé vymírání Čechů, Moravanů a Slezanů, ale také zajistit víc pracovníků pro stát i firmy. Nebude pak nutno přijímat i některé rizikové migranty.

Výrok studenta, který citoval Ivan Medek 12. 7. 2005 na ČT 2 v pořadu Na plovárně: “Já k této zemi nemám žádný vztah, mohu žít kdekoliv „jinde“, svědčí o tom, že je jeho autor přehnaný optimista, zahleděný do sebe, a že podceňuje odlišnost některých mentalit. Nemusel by se ani stěhovat za hranice. Stačilo by žít několik týdnů v mosteckém Chánově nebo dříve v ústecké Maticní ulici.

Všichni si přejeme, aby platilo: „Když nám bude nejhůře – vlast nám jistě pomůže!“ To lze ovšem zajistit jen tehdy, když naše vlast (ČR) bude silná a bude mít dostatek stálých a pracovitých lidí. A v tom zase musí pomoci své vlasti mladí lidé tím, že budou mít „kopu“ děti.

Pokud jsme mladí, zdraví a žijeme v pohodě, tak nás většinou kořeny života příliš nezajímají, a ani je zdánlivě tolik nepotřebujeme. Ale co když jsme staří, nemocní nebo nezaměstnaní, nebo se nám hroutí rodina nebo ...?

Ten, kdo má a zná své kořeny života (uvědomuje si je a hlásí se k nim), se má o co zachytit, má se o koho opřít v době, kdy se mu nedaří.

Buk má hluboké kořeny a víchř ho tak snadno nevyvrátí. Smrk má kořeny mělké, víchřice ho vyvrátí (zvláště, když je osamocen nebo oslaben), a strom pak uhyne.

Kořeny znamenají uchycení. To může být buď fyzické (život na určitém místě), nebo duchovní (vztahy k lidem, předkům...). Čím více máme kořenů a čím jsou hlubší, tím jsme stabilnější a lépe překonáváme životní překážky!

S lidmi, kteří mají mělké kořeny života, nebo dokonce nemají žádné, se dá snadněji manipulovat. O to se snaží politické strany před volbami, vlády mezi volbami, média a reklama stále. Silní tomu dokážou vzdorovat.

Zakořenění lidé jsou zásadovější, sebevědomější, spolehlivější, věrnější a žijí ve větší pohodě, než většina ostatních. Jsou konzervativnější, což znamená také to, že méně riskují a že se nedopouštějí velkých omylů.

Čím více dětí, tím také více kořenů života!

Problémem vymírání národa by se měli zabývat poslanci, senátoři a vládní činitelé. Například místo desetihodinového neúspěšného jednání o programu schůze Poslanecké sněmovny. Jenže jde „jen“ o dlouhodobý veřejný zájem, z jehož řešení nevyplývá žádný okamžitý politický zisk.

Problémem vymírání by se mohla zabývat i zastupitelstva obcí.

Zdeněk Joukl

14.11.2024